

Sygnatura akt IX C 2139/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Łuczak

Protokolant: Agnieszka Baca - Domin

po rozpoznaniu w dniu 05 maja 2014 r. we W.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o.

przeciwko J. W.

- o zapłatę oddała powództwo.

Sygn. akt IX Cupr 2139/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego J. W. na swoją rzecz kwoty 490 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona powodowa w uzasadnieniu pozwu podniosła, że pierwotny wierzyciel (...) (poprzednia firma: (...)) S.A. we W. w ramach świadczenia usług telekomunikacyjnych, zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usługi (...), w ramach której pierwotny wierzyciel zobowiązał się do świadczenia usługi abonamentu telefonicznego, a pozwany zobowiązany był za nią zapłacić zgodnie z umową, regulaminem i cennikiem stanowiącym załączniki do umowy i integralną jej część. Pozwanemu została przyznana ulga związana z zawarciem umowy na czas określony dla wybranej taryfy i rodzaju dostępu. Pozwany złożył oświadczenie o rezygnacji z umowy po terminie 10 dni na odstąpienie od umowy wynikającym z art. 10 Ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny z dnia 2 marca 2000r. (Dz.U. 2000 Nr 22 poz. 271). Zgodnie z § 8 ust. 2 regulaminu wykonywania usługi została naliczona jednorazowa opłata wyrównawcza, wyliczona jako różnica między opłatą aktywacyjną przewidzianą w cenniku dla umowy zawartej na czas nieoznaczony, a opłatą aktywacyjną przewidzianą w cenniku dla umowy zawartej na czas określony dla wybranej taryfy i rodzaju dostępu, proporcjonalnie do czasu pozostającego do zakończenia trwania umowy oraz zsumowana z opłatą aktywacyjną przewidzianą w cenniku dla umowy zawartej na czas nieoznaczony, w wysokości 490 zł z terminem płatności 21 grudnia 2012r.

W dniu 1 sierpnia 2012r. wierzyciel pierwotny (...) S.A. we W. dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności na rzecz strony powodowej. Wezwanie do zapłaty kierowane do pozwanego pozostało bezskuteczne.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy w swej nieobecności, ani nie składał wyjaśnień ustnie lub pisemnie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 sierpnia 2012r. zawarta została pomiędzy (...) S.A. we W. (Cedent) a (...) Sp. z o.o. (Cesjonariusz) umowa przelewu wierzytelności. Cedent oświadczył, iż przysługują mu wierzytelności w wysokości oraz wobec dłużników wskazanych w załączniku nr 1 do umowy. W dalszej części wskazano, iż cedent przelewa na cesjonariusza wierzytelności, zaś cesjonariusz przedmiotowe wierzytelności przyjmuje.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności nr (...) - k. 9-10

W dniu 6 października 2012r. pomiędzy (...) S.A. we W., a pozwanym zawarta została umowa o świadczenie usługi (...) ((...)). Załącznikiem do umowy był między innymi Regulamin wykonywania usługi abonament telefoniczny przez (...) S.A.

Dowód: umowa o świadczenie usługi (...) z załącznikiem – k. 12-14

regulamin wykonywania usługi abonament telefoniczny przez (...) S.A. - k. 15-16

W dniu 7 grudnia 2012r. (...) S.A. we W. wystawiła przeciwko pozwanemu notę obciążeniową z tytułu rozwiązania umowy przez pozwanego, na kwotę 490 zł. W piśmie tym wskazano, iż zgodnie z § 8 ust.2. (...) została naliczona jednorazowa opłata wyrównawcza wyliczona jako różnica między opłatą aktywacyjną przewidzianą w Cenniku dla umowy zawartej na czas nieoznaczony, a opłatą aktywacyjną przewidzianą w Cenniku dla umowy zawartej na czas określony dla wybranej taryfy i rodzaju dostępu.

Dowód: nota obciążeniowa - k. 17

(...) S.A. (dawna (...) S.A.) oraz (...) Sp. z o.o. we W. zawiadomiły pozwanego o sprzedaży wierzytelności.

Dowód: zawiadomienia - k. 18-19

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny – § 1. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa – § 2.

W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały w/w przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

Jednocześnie jednak, w ocenie Sądu, nie wystąpiły przesłanki pozytywne z 339 § 2 k.p.c. Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń strony powodowej z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 r., I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, ograniczonego w niniejszej sprawie jedynie do przeprowadzenia dowodów z dokumentów.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiada art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Podstawą ustaleń poczynionych w niniejszym postępowaniu, były dokumenty przedstawione przez stronę powodową. Strona powodowa, która legitymację procesową w niniejszej sprawie wywodziła z faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego od poprzedniego wierzyciela, z którym zawarła ona umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w pierwszej kolejności powinna była wykazać fakt przejścia wierzytelności zgodnie z ważnie i skutecznie zawartą umową cesji. Tym samym, ciężar dowodowy co do tego faktu na stronie powodowej a nie na pozwanej. Jeśli zatem, zgodnie z umową cesji, indywidualizacja wierzytelności w zakresie podmiotowym i przedmiotowym następowała w załączniku do umowy, to złożenie tego załącznika procesowo obciążało powoda.

Powód załączył do pozwu kartę, która prawdopodobnie stanowić miała wymagany umową załącznik. Karta ta stanowi jedynie prosty wydruk komputerowy, nieopatrzone datą, ani podpisami stron. Karta ta wskazuje m.in. na imię i nazwisko dłużnika oraz kwotę wierzytelności. W ocenie Sądu, wartość dowodowa tego pisma jest nikła. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w ocenie Sądu trudno było przyjąć, że ta karta, miałby być Załącznikiem, o którym mowa w ust. 1 pkt a. umowy. Skoro bowiem załącznik nr 1 stanowić miał integralną część umowy przelewu wierzytelności nr (...), winien zostać podpisany przez te same osoby, które zawierały w imieniu stron umowę cesji, a zwłaszcza osoby reprezentujące cedenta. Tymczasem na przedłożonej karcie nie widnieją żadne podpisy jakichkolwiek osób. Za niemożnością uznania złożonej karty za załącznik nr 1 przemawia również fakt, iż wspomniana karta nie zawiera nr porządkowego 1. Tym samym wobec nieprecyzyjnego oznaczenia załączonej kary oraz braku integralności umowy i jej załącznika nie sposób ustalić, czy dotyczy ona w rzeczywistości umowy przelewu wierzytelności nr (...). Nadto należy podkreślić, że przedstawiona karta nie jest opatrzona żadnym podpisem, a zatem nie można jej uznać nawet za dokument prywatny, który korzysta z domniemania autentyczności oraz z domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała (art. 245 k.p.c.).

Przede wszystkim jednak, Sąd stwierdził bowiem - pomijając kwestię braku załącznika do umowy cesji, spełniającego minimalne wymogi pozwalające uznać go za wartościowe źródło dowodowe - że powódka nie wykazała i tak przejścia wierzytelności wobec pozwanego. Analiza dołączonych do pozwu dokumentów prowadzi bowiem do wniosku, że sama umowa przelewu wierzytelności z dnia 1 sierpnia 2012 r. została zawarta wcześniej, aniżeli umowa, z pozwanym, z której to wynikać ma wierzytelność będąca przedmiotem cesji. Sąd miał na uwadze to, że aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (zob. J. Mojak [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, t. II, pod red. K. Pietrzykowskiego, Warszawa 2009, s. 135; K. Zagrobelny [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, pod red. E. Gniewka, s. 918).

Tymczasem w rozpoznawanej sprawie ten wymóg nie został spełniony. Cedent w umowie przelewu powołał się jedynie na wierzytelność określoną w załączniku nr 1, zamiast którego strona powodowa przedłożyła wydruk nie stanowiący wartościowego źródła dowodowego. Na podstawie złożonych dokumentów nie sposób zatem ustalić, jakie wierzytelności były objęte przelewem. Zaznaczyć ponadto należy, że umowa przelewu wierzytelności sporządzona została w dniu 1 sierpnia 2012 r., a umowa o świadczenie usług z pozwanym została zawarta w dniu 6 października 2012r. Z kolei oświadczenie o naliczeniu kary umownej strona powodowa złożyła pismem z dnia 7 grudnia 2012 r. Tym samym umowa cesji została sporządzona nie tylko przed dniem powstania skonkretyzowanego świadczenia po stronie pozwanej, ale już nawet przed samym powstaniem stosunku zobowiązaniowego, mającego być podstawą naliczenia dochodzonej kary umownej. Pozwany w chwili zawarcia umowy przelewu wierzytelności, nie był zatem dłużnikiem pierwotnego wierzyciela w zakresie obowiązku zapłaty kary umownej, ani nawet nie był stroną stosunku prawnego łączącego ją ze zbywcą wierzytelności. Tym samym, stwierdzić należy, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności, na którą powołuje się strona powodowa, nawet gdyby strona powodowa przedłożyła w odpowiedniej formie wymagany załącznik nr 1, nie mogłoby dojść do skutecznego przejścia na powodową spółkę wierzytelności

wobec pozwanego, której dochodzi ona w niniejszej sprawie. Wierzytelność ta nie istniała bowiem w chwili zawarcia umowy przelewu. Sąd miał na uwadze, że orzecznictwo sądowe dopuszcza możliwość skutecznego przelewu wierzytelności przyszłej (zob. wyr. SN z 30.01.2003 r., V CKN 345/01, OSN 2004, Nr 4, poz. 65; wyr. SN z 20.02.2008 r., II CSK 445/07, OSN 2009, Nr 5, poz. 72; wyr. SN z 4.03.2010 r., I CSK 439/09, Legalis), co nie wyłącza jednak na tyle precyzyjnego ustalenia jej przedmiotu, aby było możliwe dostateczne zindywidualizowanie wierzytelności już po jej powstaniu, w celu ustalenia, czy była ona przedmiotem przelewu. W takim przypadku mówi się również o dopuszczalności przelewu ekspektatywy wierzytelności. W rozpoznawanej sprawie, w umowie przelewu wierzytelności z dnia 1 sierpnia 2012 r. wierzyciel wyraźnie oświadczył, że przysługują mu wierzytelności w wysokości i wobec dłużników wskazanych w załączniku do umowy, co zdaniem Sądu oznacza dobitnie i jednoznacznie, że przedmiotem przelewu - zgodnie z wyraźnie wyartykułowaną wolą stron - były wierzytelności istniejące w chwili zawarcia umowy. Skoro, jak już zostało powiedziane, wierzytelność wobec pozwanego nie istniała w tym momencie, powódka nie mogła wierzytelności tej nabyć na podstawie umowy przelewu dołączonej do pozwu.

Konkludując, należy stwierdzić, iż strona powodowa w świetle przytoczonych okoliczności nie wykazała swej legitymacji czynnej w niniejszym postępowaniu. Legitymacja procesowa bowiem to uprawnienie wypływające z prawa materialnego (konkretnego stosunku prawnego) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi (tak H. Pietrkowski, *Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych*, wyd.4 LexisNexis 2009, s. 126). Podkreślenia jeszcze wymaga, iż Sąd zobowiązany jest oceniać istnienie legitymacji procesowej z urzędu orzekając co do istoty sprawy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.